

Louise Jensen

De date

A.W. Bruna Uitgevers

1

Er klopt iets niet.

Dat weet ik zodra ik ontwaak uit een vaste, wazige slaap. Dat weet ik zelfs al voordat ik me bewust word van mijn kloppende slapen. Het is niet het gevoel van teleurstelling dat ik elke ochtend heb wanneer ik beseft dat ik niet met Matt in bed lig, dat ik niet langer in mijn eigen huis woon of welkom ben. Het is iets anders. Mijn hoofd bonst, mijn gedachten zijn verward en de hele kamer lijkt te draaien.

Er is iets mis.

Er hangt een zure lucht in de kamer, een geur die ik niet helemaal kan thuisbrengen. In eerste instantie vraag ik me af of er iemand naast me ligt. Ik heb het akelige gevoel te worden bekeken, en dan niet liefhebbend, zoals Matt dat deed wanneer ik mijn ogen opendeed en hij daar op zijn elleboog leunend naar mij lag te staren alsof ik het enige meisje op de wereld was. Dit voelt griezelig. Ik krijg kippenvel op mijn armen. Ik had me nooit door Chrissy en Jules moeten laten overhalen om te gaan daten. Ik ben er nog niet klaar voor, en bovendien klamp ik me nog steeds vast aan een sprankje hoop dat mijn huwelijk nog niet voorbij is. Het is nog maar een jaar geleden dat Matt en ik probeerden een kindje te krijgen. De toekomst leek zich als een deken om me heen te slaan, knus en warm. Dat was voordat hij mijn dromen wegrukte en mij hol en ijs- en ijskoud achterliet.

Mijn vriendinnen snelden te hulp, want dat doen goeie nu eenmaal, en een paar weken geleden overtuigden ze me ter-

wijl we aan de wijn zaten om een profiel aan te maken op een dating-app.

‘Ik ben getrouwd!’ protesteerde ik.

‘Jullie zijn uit elkaar,’ zei Chrissy. Ze liet het definitief klinken, hoewel Matt noch ik het ooit over een scheiding had gehad. ‘Het zou goed voor je zijn. Je gaat nooit uit. Je hoeft het niet meteen serieus te nemen.’ Ze grijnsde. ‘Gewoon, leuk toch? Een etentje of een drankje. Je hoeft niets te doen wat je niet wilt.’

‘Zoals een profiel aanmaken?’

Ik trok een gezicht toen Jules hardop begon voor te lezen van de homepage van *Inside, Out*. ‘We posten geen foto’s tot dat we iemand wat beter hebben leren kennen. “Vanbinnen zijn we allemaal mooi.”’ Ze deed alsof ze twee vingers achter in haar keel stak, maar ja, ook zij is van de mannen af, uit elkaar, net als ik. Chrissy is gescheiden. God weet waarom ik van hen relatieadvies aanneem. We zijn allemaal een ramp.

‘Jezus, dat is nog erger,’ zei ik. ‘Stel dat iemand twee hoofden heeft of zo?’

‘Wanneer heb jij voor het laatst iemand met twee hoofden gezien?’ Chrissy lachte. ‘Bovendien, ik dacht dat je geen interesse had.’

‘Klopt,’ zei ik, en dat was ook zo, maar ik kon het niet helpen dat ik door de app scrolde. ‘Wat is “OZN liefde, antwoorden WJ”?’ Het was alsof je in een vreemd land de menukaart las.

‘Op zoek naar liefde. Wees gewoon jezelf.’ Chrissy scheurde een zak Doritos open terwijl ze over mijn schouder meelas. ‘Iedereen gebruikt afko’s. Vermijd wTOS.’

‘Wat betekent dat?’

‘Woon in ouderlijk souterrain. Hij zou je waarschijnlijk in de kelder aan de ketting slaan!’ Chrissy draaide het deksel van de pot salsasaus.

‘Misschien zien we je wel nooit meer terug. Mag ik dan jouw tas van Michael Kors?’ vroeg Jules. ‘Die is toch niet aan jou besteed.’

Dat was helemaal waar. Tijdens mijn eerste kerst met Matt had ik gedaan alsof ik opgewonden was toen ik de strik loshaalde en het metalige inpakpapier lostrok, dat even stijf was als mijn glimlach. De prijs van de handtas was waarschijnlijk gelijk aan mijn maandelijkse voedselrekening. Ik zoende hem hartstochtelijk en ging helemaal op in mijn toneelstukje, terwijl ik me almaar afvroeg of ik hem moest vertellen waarom ik me zo ongemakkelijk voelde als ik cadeautjes kreeg. Van alle geheimen die ik over mezelf kon prijsgeven, was dat lang niet het ergste.

‘Ik kan niet gaan daten,’ protesteerde ik. Maar wat ik eigenlijk bedoelde was: ik ga niet daten.

‘Wat is nou het ergste wat er kan gebeuren?’ vroeg Chrissy, en voordat ik dat allemaal kon opsommen, praatte ze alweer verder. ‘Misschien kom je wel een man tegen die GEGMEE is.’

‘Wat betekent dat?’ Ik schepte met een tortillachipje een paar stukjes tomaat en paprika op.

‘Gespierd en gebronsd, met een enorme...’

‘Je verzint ze zelf!’

Lachend vulde ik onze glazen bij, en de volgende paar uur zaten we aan onze mobieltjes gekluisterd en vertelden we elkaar dat Andy, 32, graag een scala van nieuwe en interessante mensen ontmoette.

‘Die kan ’m niet in z’n broek houden,’ zei Chrissy.

En dan was er Lewis, 35, die zich niet wilde laten definiëren door zijn werk.

‘Werkloos,’ sprak Jules.

Later aarzelde ik iets te lang bij een profiel van een man die dol was op zelfbereid braadstuk, honden en vissen.

‘Saai,’ oordeelde Chrissy.

Ik vond juist dat hij normaal klonk. Veilig, denk ik. Het idee om een vreemde te ontmoeten vond ik buitengewoon beangstigend.

‘Hij lijkt me...’ Ik aarzelde. ‘... aardig.’

En meer aansporing had Jules niet nodig om mijn mobieltje af te pakken en de reactie te versturen die ikzelf, zo wist ze, zeker achterwege zou laten. En zo maakte ze mijn status als achtentwintigjarige single concreet.

Op dit moment zou ik echt willen dat ze dat niet had gedaan. Het dekbed wordt samengeperst als ik het krampachtig vastpak en mijn handen tot vuisten bal. Ik houd me zo onbeweeglijk mogelijk. Zonder een kik te geven, doe ik alsof ik nog slaap. Ik speur naar het geluid van een beweging. Een ademhaling. Maar het enige wat ik opvang, is het gezang van vogels buiten mijn raam, en dat klinkt zo hard. Hoeveel heb ik eigenlijk gedronken gisteravond? Ik heb nog nooit zo'n koppijn gehad. Ik moest rijden; ik had gedacht dat als ik het bij limonade hield, ik kalm en in controle zou zijn. De vraag schiet door mijn hoofd waar ik mijn auto heb gelaten. Staat die nog buiten de Prism? Het is allemaal een beetje vaag. Ik had voor de Prism gekozen omdat ik dacht dat het niet veel openbaarder kon dan een café in het centrum, hoewel die tent niets voor mij was. Ik ga veel liever naar een plattelandspub, maar ik had niet willen zinspelen op romantiek. Ik slik moeizaam. Mijn keel is rauw, en als ik met mijn vingers lichte druk op mijn hals uitoefen voelt die gekneusd.

Hoewel het stokoude matras zo zacht is dat ik er helemaal in wegzink, voelt mijn schouder pijnlijk aan, en voorzichtig raak ik hem aan. De huid voelt opengehaald en plakkerig onder mijn vingertoppen. Mijn wimpers zijn samengekoekt door de mascara van gisteravond, en ik moet mijn oogleden open forceren. Het zonlicht valt binnen door een kier in de gordijnen, en Chrissy's logeerkamer, waar ik verblijf sinds Matt en ik uit elkaar zijn, is gehuld in een zachte amberkleurige gloed.

Als ik rechtop ga zitten, voel ik een stekende pijn in mijn schedel. Voorzichtig breng ik mijn hand naar mijn slaap. Een bult. Ben ik vannacht gevallen? Misschien wel. Ik ben altijd

al onhandig geweest, en de kunst op hoge hakken te lopen heb ik nooit onder de knie gekregen. Terwijl ik de wond zo zacht mogelijk betast, komt de misselijkheid in golven opzeten, en ik heb het gevoel dat ik aan het vallen ben. Om mezelf overeind te houden, laat ik vlug mijn handen zakken, en dan zie ik het.

Bloed.

Ik houd mijn handpalmen voor mijn gezicht en bekijk ze alsof ik ze nog nooit eerder heb gezien. Langzaam draai ik ze om. Rondom mijn vingernagels zit een korst opgedroogd bloed. Dat moet van de snee op mijn hoofd zijn. Geen wonder dat ik me zo misselijk voel. Mijn blik glijdt naar mijn polsen, en tot mijn schrik zie ik een paar kleine ronde, pijnlijke blauwe plekken. Met de vingertoppen van mijn linkerhand strijk ik over mijn rechteronderarm. Er zitten vier kneuzingen, voor vier vingers? Ze zijn groter dan mijn vingertoppen, en als ik mijn arm omdraai, vind ik een grotere duimafdruk. Nu weet ik zeker dat ik vastgegrepen ben. Mijn ogen schieten door de kamer om te bevestigen dat ik écht alleen ben, en de angst raast door mijn lijf. Waarom is er een lege plek waar mijn herinneringen zouden moeten zijn?

Met een ruk trek ik de lakens weg, en ik zwaai mijn benen uit bed alsof ik kan ontsnappen. Maar ik heb te snel bewogen. Het voelt alsof het matras wiegt. Ik sluit mijn ogen en wacht tot de misselijkheid – die haast wordt overstemd door de drillboor in mijn hoofd – een beetje wegtrekt, en dan speur ik langzaam de kamer af, om na te gaan of er iets ongewoons te zien is aan mijn schamele bezittingen. Mijn kleren liggen verspreid. Aan de deurknop van de kledingkast bungelt mijn beha, alsof hij daarheen is gegooid; mijn panty ligt tot een balletje opgerold onder de stoel, waarop een stapel wasgoed prijkt die ik nog moet opruimen. De kamer is een rotzooi, maar dat is niet ongewoon. Geen spoor van iemand anders, en als ik naar het kussen naast me kijk, zit er geen deuk in die

aangeeft dat iemand hier geslapen heeft. Ik strijk met mijn hand over het laken naast me. Het voelt koel aan.

Ik tast rond op mijn nachtkastje, waar ik – hoe dronken ook – altijd mijn mobieltje neergooi, en daar ligt de gebruikelijke berg los geld en tissues, het blad *Marie Claire*, *The Ladybird Book of Dating* dat Chrissy voor me gekocht heeft – om me aan het lachen te krijgen, maar bij sommige pagina's moest ik huilen – maar geen telefoon. Waar is mijn tas? Op de stoel zie ik hem niet staan. Voorzichtig kom ik over-eind, maar zelfs bewegingen zo traag als die van een slak doen de kamer kantelen en schommelen onder mijn voeten. Ik struikel voorover en land zwaar op mijn knieën. De tranen springen me in de ogen wanneer ik op mijn hurken over mijn knieschijven wrijf. De huid is roze en geschaafd.

Ik strek mijn handen uit en verzamel de kleren die ik gisteravond droeg. Mijn dikke winterjas is vuil en vochtig, dat verklaart in elk geval die lucht. De donkergroene strapless jurk is langs de naad gescheurd. Mijn crèmekleurige sjaal zit onder de modderspetters, en de bijpassende handschoenen lijken vermist te zijn, net als mijn zwarte schoenen met de puntige hakken en zilveren strikken. Als ik mijn panty uitrol, zie ik dat er ladders en scheuren in zitten. Ik begin te huilen. Ik snik zo hard dat mijn schouders schokken.

Wat is er gebeurd? Waarom kan ik me niets herinneren? De vraag maalt door mijn hoofd, maar terwijl ik mezelf die stel, vermoed ik al het ergste. Ben ik verkracht? Door de man die ik online heb leren kennen? Ik heb beslist niet het gevoel alsof ik seks heb gehad, al dan niet met instemming, en dat zou ik wel weten, ja toch?

Ja toch?

De vraag hakt erin. Gal komt omhoog en brandt achter in mijn keel, een speekselvloed vult mijn mond. Ik weet het net te halen naar de badkamer, waar ik de toiletspot onderspetter met braaksel. Bij elke kleine beweging doet mijn hoofd zeer.

Mijn buikspieren trekken zich krampachtig samen, totdat eindelijk het ergste voorbij lijkt. Ik zak weer naar achteren op mijn hielen, trek een handvol papier van de wc-rol en veeg mijn mond af.

Mijn hele lichaam trilt, zo hevig dat mijn tanden tegen elkaar klapperen. Mijn blote voeten bevroren op de vloertegels, mijn benen zijn krachteloos als ik mezelf overeind hijs. De angst weegt zwaar op me, en ik blijf even stokstijf staan terwijl ik me de voorgaande avond probeer te herinneren. Behalve de knipperende gekleurde lampen en het gedreun van de bassen komt er niets. Mijn hoofd voelt te zwaar voor mijn nek en hangt slap, en ik ben zo duizelig dat ik weer moet gaan liggen. Ik heb echter een afschuwelijke smaak in mijn mond, en de aandrang om mijn tanden te poetsen brengt me naar de wastafel.

Wanneer ik naar mijn tandenborstel reik, vraag ik me af of ik niet op het punt sta bewijsmateriaal te vernietigen. Bewijsmateriaal voor wat? De vraag dient zich koud en scherp aan. Ik duw hem weg, maar het sarcastische stemmetje in mijn hoofd wil maar niet ophouden. Ik stort bijna in. Alsof het mogelijk is mijn morbide gedachten weg te spoelen, draai ik de kraan open en houd mijn bevende handen onder het koele water; ik kijk hoe het eerst helder stroomt en daarna karmozijnrood kleurt als het aangekoekte bloed zacht begint te worden. Het water wervelt als een tornado voordat het door de afvoer gorgelt. Er zit nog iets onder mijn vingernagels. Aarde? Bloed? Instinctief pak ik de nagelborstel en schrob mijn nagels tot ze roze zijn, maar nog steeds voel ik me vies. Schoon. Ik verlang ernaar me schoon te voelen. Terwijl ik het water van mijn handen schud, wordt mijn blik omhooggetrokken naar de spiegel.

Mijn spiegelbeeld brengt een overweldigende aanval van angst en verwarring teweeg, en de adem stukt me in mijn keel, totdat ik hem in de vorm van een lange gil uitstoot. Ik

probeer mezelf wijs te maken dat ik vast nog lig te slapen. Dit moet een nachtmerrie zijn. Het móét wel.

Maar dat is het niet.

2

Dit kan niet echt zijn.

Terwijl ik het nogmaals oprispende zuur doorslik, sluit ik mijn ogen en adem drie keer rustig in om kalm te worden voordat ik weer in de spiegel durf te kijken.

Er is niets veranderd.

Het gezicht dat naar mij terugstaart, is niet van mij.

Dit kan niet.

Mijn lange blonde haar ruist als ik mijn hoofd van links naar rechts draai. Dit ben ik. Maar ik ben het niet. De gelaats-trekken zijn niet die van mij.

Ik moet wel slapen. Verstandelijk weet ik dat dit niet de werkelijkheid kan zijn, maar ik kan me niet herinneren dat ik ooit zo levendig heb gedroomd. Buiten hoor ik het geluid van een langrijdende auto. Ik voel de koude druppels water van mijn vingers sijpelen, ruik de vloeibare zeep met frambozen-geur waarmee ik mijn handen net heb gewassen. Maar ik kan niet wakker zijn, dat kan gewoon niet.

Ik verlang terug naar mijn knusse bed, naar die donkere, warme slaap, maar ik lijk me niet te kunnen bewegen. Kan mijn ogen niet afhouden van het beeld in de spiegel, dat daar staat te kijken hoe tranen over wangen stromen die niet de mijne zijn. Langzaam ontspan ik mijn vingers, en ik breng een trillende hand naar mijn spiegelbeeld, kijk toe hoe de spiegel-ik hetzelfde doet. Mijn botten verkruimelen tot stof en ik zak naar de vloer.

Wat is er aan de hand? Ik trek mijn knieën omhoog naar

mijn borst, laat mijn hoofd hangen en wieg heen en weer, alsof ik weg kan schudden wat ik zojuist heb gezien. Dat lukt niet. Ik weet niet hoeveel tijd er verstrijkt. Minuten? Uren? Ik word me bewust van de koude, harde keramische vloertegels onder me, en van het feit dat mijn hele lichaam zeer doet. Denk ná. Er moet een verklaring zijn. Bijna opgelucht kom ik tot de conclusie dat ik gisteravond gedrogeerd ben. Er is iets in mijn drankje gegooid. Natuurlijk! Daarom ben ik aan het hallucineren. Daarom kan ik me niets herinneren. Als ik ga staan, lijkt de vloer te kantelen, en als een koorddanseres loop ik langzaam met de armen wijd om mijn evenwicht te behouden. Mijn wijde peignoir hangt aan de achterkant van de deur, en ik schiet erin, bind de riem om mijn middel vast. Het kledingstuk voelt niet zo behaaglijk als normaal.

Misschien dat Chrissy de duistere leemten in mijn hoofd kan vullen. Met wankele stappen baan ik me een weg door de gang naar haar slaapkamer. Haar deur is gesloten, en omdat ik te ongeduldig ben om op een reactie te wachten, duw ik hem zonder kloppen open.

Haar kamer is verlaten. De doos bonbons die ze weken geleden mee naar huis heeft genomen, staat nog steeds op haar nachtkastje. Haar flesje Marc Jacobs-parfum, waarvan de hals de vorm heeft van een madeliefje, is op het bed geworpen. Op Chrissy's toilettafel staat meer make-up dan op de balie van Boots No7, en ik zie in flitsen hoe we ons opmaakten voor gisteravond, terwijl 'Don't You Want Me' van The Human League door de kamer galmde en Chrissy me zover probeerde krijgen dat ik iets anders aandeed dan mijn gewone spijkerbroek.

'Deze vind ik mooi.' Ze had mijn groene jurk onder haar kin omhooggehouden en met een hand de stof gladgestreken. 'Als je hem vanavond niet aan wilt, mag ik hem dan nog eens lenen?'

'Als ik mijn spijkerbroek niet aan mag van jou, dan heb ik weinig om uit te kiezen. De meeste jurken hangen nog steeds in het huis.'

Ik heb Chrissy pas een halfjaar geleden leren kennen, op de sportschool, maar ik kon zo goed met haar praten dat we al snel behalve een stuk taart na de training ook geheimpjes met elkaar deelden. Matt was steeds vijandiger gaan reageren op mijn vergeefse pogingen om het weer een beetje goed te maken tussen ons, en moe van ons onophoudelijke geruzie trok ik met tegenzin bij Chrissy in om ons beiden wat ruimte te geven. In de hoop dat de tijd onze breuk wel zou helen heb ik niet veel meegenomen, maar we zijn alleen maar verder uit elkaar gedreven.

Ik was in de jurk geglipt en had een glimlach op mijn gezicht geprikt. En terwijl ik mijn lippen roze stiftte en mijn best deed om niet aan Matt te denken, deed Chrissy mijn nagels met magenta lak die schreeuwde: kijk naar mij!

Haar bed is verfrommeld en bedekt met de kleren die ze gisteravond uitprobeerde en steeds vlug weer uittrok. Het kon dan misschien mijn date zijn geweest, maar zij ging mee om een oogje in het zeil te houden. Om mijn veiligheid te bewaken. Alleen, dat heeft ze niet gedaan, toch? En zo te zien is ze niet thuis geweest.

Waar is ze? Ik maak me serieus zorgen. Hoe graag ik ook wil doen alsof er gisteravond niets is gebeurd, het lukt me niet. Nu al dreig ik een zenuwzinking te krijgen.

De misselijkheid komt weer op, en de paniek stoot me in de buik. Ik denk opnieuw aan het bloed op mijn handen toen ik wakker werd, de snee op mijn hoofd. De kamer verschuift en helt over, en gedachten vallen mij aan. Dan laat de wereld me los, en ik val op Chrissy's bed, rol me op tot een bal alsof ik zo de herinneringen kan afweren die zich verzamelen en terugtrekken. Roepende stemmen. Misvormde schaduwen. De vingers van gisteravond die me terugtrekken naar een plek waar ik niet naartoe wil. Ik lig er stil bij, maar vanbinnen schreeuw ik en schop in het rond. Wanneer de angst terugkeert, is deze ontstellend echt. Ik omhels mezelf strakker.

Een klop op de voordeur doet de wazige en schimmige beelden vervliegen. Er trekt iets onbehaaglijk samen in mijn onderbuik. Branwell blaft, en ik herinner me dat ik hem niet uit de keuken heb gelaten. Hij moet zich afvragen wat er aan de hand is. Het eerste wat ik normaal doe zodra ik wakker word, is hem in ons tuintje laten, waarna ik door het raam naar hem kijk terwijl de waterketel op het vuur staat. Hij loopt dan snuffelend langs de randen, alsof er 's nachts iets veranderd kan zijn.

Ditmaal de deurbel.

Langzaam kom ik overeind. Mijn onvermogen om me de details van gisteravond te herinneren, heeft me met schaamte vervuld. Ik voel me vies. Bezoedeld. Wil niemand onder ogen komen die naar me kan kijken en dan direct weet wat me is overkomen, terwijl ik dat zelf niet weet. Maar wat nou als het Chrissy is? Ze vergeet vaak haar sleutels en heeft dan geen zin om achterom te lopen en de reservesleutel te pakken. Ik moet kijken wie het is.

Met tegenzin loop ik langzaam en voorzichtig de trap af; bij elke tree zwelt de stekende pijn in mijn hoofd aan. Op de gang zit het rolgordijn voor het raampje dicht, maar door het veiligheidsglas van de voordeur zie ik een schaduwachtige figuur die veel te lang is om Chrissy te zijn. Is hij het? Mijn date van gisteravond? Ethan? Ik kan me zijn naam niet echt herinneren. Nee, het was Ewan, zeker weten. Ik probeer me zijn gezicht voor de geest te halen, maar zie alleen maar een wazige massa opdoemen.

Zweet prikt op mijn huid. Ik ben verschrikkelijk bang. Hui-verend sla ik mijn armen om me heen, en ik wrijf over mijn blauwe plekken. Ik ga die deur echt niet opendoen. Er wordt weer aangeklopt, verwoed nu. Ik sta als een standbeeld zo stil, haal nauwelijks adem. Ga weg. Ga weg. Ga weg. Geschraap van een keel, zwaar en luid. Dat is beslist een man. En daarna stilte en licht als de schaduw verdwijnt, en heel even denk ik

dat hij weg is. De tijd kruipt voorbij, en dan klinkt er getingel. Het geluid van een sleutel in het slot. Verstijfd van angst herinner ik me mijn vermiste handtas, mijn sleutels, mijn tasje met legitimatie. Is hij gekomen om me opnieuw pijn te doen? Om me het zwijgen op te leggen?

De deurknop begint te draaien. Elke zenuw in mijn lichaam draagt me op om in beweging te komen, maar ik kan mijn ogen niet van de deur afhouden. Hij begint open te zwaaien. Een geelbruine schoen stapt op de deurmat, waarop WELKOM staat. Een in denim gehuld been. En dan staat hij in mijn huis. Deze onbekende. Onwillekeurig ontsnapt er een gil aan mijn keel, scherp en hard, en het geluid brengt mijn voeten snel op gang.

De pijn in mijn lichaam, het geklop in mijn hoofd; het verwaagt allemaal tot niets nu de adrenaline door mijn systeem jaagt. Mijn blote voeten kletsen over de laminaatvloer, mijn armen pompen langs mijn zij. Ik smijt de deur achter me dicht en val de keuken in. Verrukt om mij te zien, springt Branwell naar voren. Staand op zijn achterpoten en met zijn voorpoten op mijn knieën likt hij met zijn ruwe tong over mijn hand, alsof hij me een jaar niet heeft gezien. Matt en ik maakten altijd het grapje dat als er ooit een inbreker kwam, Branwell hem dood zou likken. Nu is het niet grappig. Te laat besef ik dat ik de badkamer in had moeten rennen, waar ik mezelf had kunnen opsluiten, of de zitkamer, waar een vaste telefoon is. Naar elke andere plaats dan dit kleine vertrek.

Je kunt je hier nergens verstoppen.

Voetstappen naderen, luid en vastberaden. Ik laat mijn ogen wild van het messenblok op het aanrecht naar de achterdeur schieten, wikkend en wegend welke van de twee ik sneller kan bereiken. De deurknop begint piepend te draaien. Instinctief spring ik naar voren, en met een ruk trek ik een mes uit het blok; het roestvrijstalen lemmet glinstert in de zwakke winterzon die onder het rolgordijn door straalt.

De knoppen van de oven drukken in mijn onderrug wanneer ik terugdeins; de geur van angst wasemt uit mijn poriën. De man betreedt de keuken, en ik breng het mes omhoog, maar mijn hand trilt zo hevig dat het op de vloer klettert. Terwijl ik op mijn knieën val, ontsnapt er een kreet aan mijn lippen. Het mes is onder de ontbijtbar gegleden, en in eerste instantie weet ik niet of ik erbij kan. Ik rek me uit en klem mijn vingers stevig om het handvat heen. Ondanks alles wat er gaande is, valt het me op dat er een zwart uitgeslagen chipje onder de oven ligt, en ik vraag me af wanneer ik voor het laatst de vloer heb gedweild.

‘Ali?’ wordt er gevraagd.

‘Ben!’ Als ik de stem van mijn broer herken, spring ik over-eind. Ik klap met mijn hoofd tegen de ontbijtbar, en door de pijn zie ik alleen nog maar pixels.

‘Ben.’ Mijn stem klinkt zacht. Zwak. ‘Er is een man...’ Ik houd het mes losjes langs mijn zij. Mijn zicht wordt helder. Ik zie mijn broer helemaal niet. Alleen deze onbekende die nu over me heen gebogen staat en zijn hand naar me uitsteekt.

Nee.

Zijn hand grijpt die van mij vast. Huilend inmiddels probeer ik me los te maken, maar zijn greep is te strak.

‘Ali?’

Volkomen onthutst staar ik hem aan. Het is de stem van mijn broer. Bens stem. En hij heeft Bens bril met zilveren montuur op. Maar het is níét zijn gezicht.

‘Ik ben het, Ali-cat.’

Niemand anders noemt me zo, alleen hij, en toch ben ik niet gerustgesteld.

Zijn gezicht.

‘Er is hier verder niemand, dat beloof ik. Helemaal niemand.’ Hij praat op een zachte toon die ik herken van toen hij nog klein was en altijd opgerold bij me op schoot kwam liggen, toen we allebei niet bij machte waren om de tragedie

die ons gezin was overkomen te geloven, en hij me telkens weer smeekte om 'De uil en de poes' voor te lezen. Een schijn van normaliteit.

Net als het gedicht slaat dit nergens op. Kwispelend klauwt Branwell naar de onbekende; het zachte gegrom dat normaliter in zijn keel trilt wanneer hij een nieuw iemand ziet blijft uit. Zou dit echt Ben kunnen zijn? De keuken beweegt op en neer alsof ik op die boot zit met wat zoets en ook genoeg geld mee, in papier verpakt in geval van nood. Onzin. Het is allemaal onzin.

De Ben die ik niet herken spreekt weer, maar deze keer klinken zijn woorden alsof ze helemaal van over de oceaan komen. De duisternis dendert op me af, en ik verwelkom haar met open armen.

3

Ik voel me zeeziek. Een oceaan van ellende en verwarring ebt en vloeit, waarin ik ronddrijf op een koude stalen brancard. De verschoten blauwe gordijnen die om dit piepkleine slaaphoekje heen dicht zijn getrokken doen weinig om het geklets van verpleegsters en het smijten met deuren buiten te houden, maar die geluiden zijn niets vergeleken met de bits kakelende stem in mijn hoofd: ik word gek-ik word gek-ik word gek. Ik luister niet alleen, maar geloof het ook nog eens. Ik heb Ben eropuit gestuurd om iets voor de lunch te halen. We zitten hier al uren, en er is geen teken dat ik word ontslagen. Bovendien, als ik eerlijk ben, kan ik er niet tegen om hem aan te kijken.

Mijn ogen zijn zanderig van verdriet. De hele weg naar het ziekenhuis heb ik gehuild, in elkaar gekropen op Bens passagiersstoel, tegen het portier aan gedrukt en me krampachtig aan de hendel vastklampend in een poging ruimte te scheppen tussen mij en de man die als mijn broer klonk, die als mijn broer handelde, maar toch op de een of andere manier absoluut niet op hem leek, met uitzondering van zijn bril dan. Op reizen zongen we altijd mee met de britpop waar hij zo bezeten van was, 'Don't Look Back in Anger', en de songtekst leek destijds een boodschap te hebben die alleen voor ons bestemd was. We kletsten over onze dagen, lachten samen, vervielen af en toe in een pijnlijke stilte wanneer ik wist dat we allebei aan onze jeugd dachten. Vaak vonden we troost in de ruimte die tussen de woorden zat; het gebrek aan conversatie zei soms meer dan we ooit konden zeggen. Het was nog

steeds moeilijk om te praten over wat er was gebeurd; misschien zou dat altijd zo blijven. Maar het maakte ons hechter dan de meeste broers en zussen die ik ken.

Maar vanmorgen, toen we naar de spoedeisende hulp snelden, hing er een gespannen sfeer. Om mijn snikken tot bedaren te brengen, legde Ben zijn hand op mijn arm, en ik sloeg hem weg, alsof hij gloeiend heet was. Ik kon het niet verdragen om te worden aangeraakt door dit gezicht dat ik niet kende, en ik voelde dat hij, mijn jonge broertje dat ik altijd heb willen beschermen, gekwetst was.

Terwijl ik naar buiten staarde en probeerde me op het gewone te focussen, klonk er een geraas in mijn oren, als ruisende golven in een schelp. Emmertjes en schepjes in snoepkleuren stonden opgestapeld bij de krantenkiosken. Rondvliegende zeemeeuwen krijsten wanneer ze op voedsel afdoken. En daar het bruine bord van de 'plezier'-pier, hoewel het er allesbehalve plezierig was met al dat gestamp op de gammele planken boven de happende zee, met die schrale verzameling fruitmachines met knipperlichtjes en tuimelende muntstukjes, met dat ene kraampje waar ze minibolletjes ijs in vaak oudbakken hoorntjes verkochten. Toch kon ik beter naar al die dingen kijken dan naar Bens gezicht. Telkens wanneer ik eraan dacht, of aan mijn eigen spiegelbeeld, nam de druk in mijn borstkas toe en leek mijn hart in een bankschroef vast te zitten.

'Je moet je toch wel iets herinneren, Ali?'

Ik hoorde de scepsis in zijn stem terwijl we bij het knooppunt wachtten. In de verte bevonden zich de kliffen waar we als kinderen hadden gespeeld in de afbrokkelende ruïne van de cottage; we deden dan net alsof die van ons was. Die herinneringen leken scherper dan de vage mist van de voorgaande avond. Maar ik kon hem niet vertellen wat ik niet wist. De motor snorde, en mijn tegen het raam gedrukte wang trilde mee. In plaats van Bens blik te zien, voelde ik die in me prikken, maar ik draaide me niet om.

‘Dat heb ik je al verteld, dat lúkt me niet.’

Nadat ik was bijgekomen in mijn keuken had Ben de ene na de andere vraag op me afgevuurd, en ik voelde daarbij zijn woede vlak onder de oppervlakte borrelen. Had iemand me pijn gedaan? Telkens weer eiste hij antwoorden. Wie was het? Moesten we de politie bellen?

‘Nee!’

We hadden een blik uitgewisseld. Ik had de uitdrukking op zijn onbekende gezicht niet kunnen lezen. Ben was jong toen de politie was komen opdagen, hoewel hij zich nog steeds wel moet herinneren dat daarna alles nooit meer hetzelfde was. Dat onze wereld gebroken was. Zelfs nu nog draait mijn maag zich in een knoop als ik een politie-uniform zie.

‘Ik denk dat ik gewoon bij de bar ben gevallen.’ Ik had het vaag gehouden toen ik hem de bult op mijn voorhoofd liet zien, mijn samengeklitte haar met opgedroogd bloed erin. En ook toen ik probeerde uit te leggen dat ik zijn gezicht niet herkende, en mijn eigen gezicht al evenmin. Ik had hem niet verteld over mijn vermoeden dat ik gedrogeerd en aangevallen was. Telkens wanneer ik erover nadacht, spoelde de schaamte over me heen. De scenario’s die zich in mijn hoofd afspeelden werden met elke seconde almaar duisterder, gestoorder. Hoe kon ik mijn broer vertellen over mijn angsten? In het verleden had ik te vaak mensen met medelijden in hun ogen naar me zien staren. Of met walging. Dat kon ik niet ook nog eens van hem verdragen.

In de auto bleven de vragen maar komen, en mijn ergernis groeide. Met een woeste blik keek ik naar het rode verkeerslicht dat ons ophield, en plotseling was er een vonk geweest. Een herinnering van een paar dagen daarvoor. Chrissy die rode wijn in mijn glas klokte, hoewel ik nee had geschud; ze drukte het glas in mijn onwillige hand totdat ik me overgaf en mijn vingers om de voet krulde.

‘Ik begin te twijfelen over die date,’ zei ik tegen haar. ‘Ik

ben nog steeds getrouwd. Ik wil nog steeds getrouwd zijn.’

‘Jij wel,’ zei ze nadrukkelijk, waarna ze aarzelde alsof ze haar woorden filterde. ‘Kom op, Ali. Het is gewoon voor de lol. Je hebt een hoop te verstouwen gehad. En niet alleen met Matt.’ Ze keek me zo verdrietig aan dat ik, niet voor het eerst, wens- te dat ik haar niet verteld had wat ik had doorstaan. Mijn verjaardag was echter elk jaar weer zo’n moeilijk moment voor me, en haar traktatie in de vorm van een taart was mijn ondergang geweest. De wijn maakte mijn tong los. Destijds had ik zo’n opluchting gevoeld omdat ik het eindelijk iemand vertelde; pas na afloop vroeg ik me af of ik erop kon vertrou- wen dat ze mijn geheim bewaarde.

‘Het zal je goeddoen om je reserves eens te laten varen.’ Ze gaf een klopje op mijn hand. ‘Wat kan er nou helemaal mis- gaan?’ Ze verpletterde me met haar glimlach, haar rimpelen- de sproeterige neus. Ik had een te grote slok shiraz genomen, hopend dat het korte metten zou maken met de vlinders in mijn buik.

‘Alles,’ had ik verzucht. En ik wist niet waar ik banger voor was: dat ik mijn date niet aantrekkelijk zou vinden of juist wel. Maar ze had gelijk gehad. Tussen Matt en mij was het voorbij, en een van ons zou uiteindelijk iemand anders tegen het lijf lopen. En verdergaan. Misschien zou het gemakkelij- ker zijn als ik de eerste was.

De angsten die ik op dat moment had, lijken nu flinterdun. Onbeduidend. Dit had ik nooit voorzien.

Ik trok mijn mouwen omlaag en bedekte zo de blauwe plek- ken, die al paars begonnen uit te slaan.

De wielen van de auto draaiden sneller en sneller, bewogen ons voort, en mijn hartslag ging in galop met het tempo mee. Tegen de tijd dat we de parkeergarage in draaiden, had ik me- zelf ervan overtuigd dat ik een hartaanval had. Badend in het zweet klauwde ik naar de hals van mijn trui, en ik trok hem weg van mijn keel. Mijn longen brandden en trachtten lucht

in te zuigen. Ben reed rond, zoekend naar een parkeerplek, en ik haalde kort, scherp en pijnlijk adem. Ik kreeg geen lucht. Ergens diep vanbinnen was er een schok toen ik besepte dat ik dit verstikkende gevoel eerder had gehad, en alsof ook mijn handen het zich herinnerden, sloegen ze zich om mijn keel.

‘Kutzooi!’ Ben trapte op de rem, kwam met piepende banden tot stilstand op een invalidenplek, gooide zijn deur open en rende om de auto heen om mij eruit te helpen.

Hij ondersteunde me toen mijn gewicht tegen hem aan zakte, en op het moment dat de automatische deuren van de spoedeisende hulp openzoeffden, sloeg de misselijkmakende geur van een ontsmettingsmiddel tegen de achterkant van mijn keel.

‘Help!’ riep Ben, en hoofden van wachtende patiënten draaiden rond als uilenkoppen, maar niemand kwam in beweging. Hij droeg en sleepte me half naar de balie, en de verpleegster stond op van haar stoel.

‘Breng haar direct naar triage,’ zei ze. Terwijl ik hijgde en piepte, voelde ze aan mijn pols en controleerde ze mijn bloeddruk. Ze trok ritselend een papieren zakje open. ‘Adem maar rustig en langzaam door.’ De vingers die mijn ribbenkast afknepen verslaptten. ‘Een paniekaanval. Heb je die al eerder gehad?’

Ik schudde mijn hoofd en had daar meteen spijt van toen er sterren achter mijn ogen ontploften.

‘Hoe heet je, schat?’

‘Alison Taylor.’ Ben had voor mij geantwoord terwijl hij op die nerveuze manier van hem zijn bril op de brug van zijn neus duwde.

‘Ben zo terug.’

Toen de deur naar de kamer open- en weer dichtging, waaide er een welkome bries binnen. Enkele minuten later ging de deur opnieuw open.

‘Laten we even wat bijzonderheden invullen.’ Er stond een

andere verpleegster voor me, met een klembord in de hand.

‘Mijn naam is Alison Taylor.’

‘Dat wist ik al. Dat heb je me net verteld.’

Niet zij ook. Vol afschuw staaarde ik haar aan. Ze leek helemaal niet op de verpleegster die net toen ik binnenkwam nog voor me zorgde. En de vingers grepen weer om mijn ribbenkast, drukten hem samen terwijl het zakje opnieuw tegen mijn mond werd gehouden.

Toe. Ik wil niet.

Vingers rondom mijn keel, tunnelvisie. Ik krijg geen lucht. Een stem, koud en boos.

Bitch.